



Очигледно је да владајућа коалиција настоји да свим силама одржи постојећу владавину партијске државе и чини све да одржи своју доминантну политичку моћ. Овакав приступ измени положаја народних посланика у нашем политичком систему говори колико су веродостојна залагања за европске вредности јер јасно је да једино истрајан притисак из европских институција може приволети владајућу страначку олигархију да узмакне у жилавој одбрани својих партитократских позиција и привилегија. Препоруке Венецијанске комисије – већа заступљеност жена у парламенту, измена члана 84 закона којим се произвољно бирају посланици, апсолутно укидање бланко оставки, ипак ће бити усвојене, али то не значи да ће се радикалније окрунити постојећи владајући партитократски систем, јер се далакосежније промене политичког система не могу и даље остварити јер би се на тај начин отворио простор за снажење и развој стварних демократских односа, демократске политичке културе и оснажио утицај грађана.

Очигледно је да се наше странке неће тако лако одрећи свог апсолутног утицаја што се може видети и у захтеву за повећано финансирање странака који би на тај начин досегао готово 20 милиона евра. При томе се користи лицемерно објашњење да се на тај начин странке доводе у повољнији положај како не биле изложене могућој корупцији и утицају тајкуна. У овакво тумачење вероватно не верују ни они који га тако здушно заговарају, јер сва озбиљна истраживања показују да је владајући партитократски систем владавине главно извориште корупције и разарања демократског система. Ово је још један у низу показатеља колико су наше странке постале бахате и осионе, безнадежно удаљене од реалног живота, непрестано се позивајући на одбрану европских вредности.

Ово је још један у низу показатеља до које су наше странке постале бахате и осионе, безнадежно удаљене од реалног живота, непрестано се позивајући на одбрану европских вредности.

Србијанка Турајлић је недавно веома јасно показала сву хипокризију овакве политичке позиције. “Наши политичари су успели грађанима да огаде европске вредности, представљајући све своје промашаје, лажи и киксеве као нешто што се од нас тражи

зарад уласка у европску породицу. Овде се све правда захтевима из ЕУ, почев од реформе правосуђа до борбе против корупције. А пошто сви добро видимо како је правосуђе „уређено“ и како се боримо против корупције логично је да грађани кажу да им таква Европа – јер она је наводно баш тако хтела – и не треба. И зато је је све више евроскептика. Ко ће бити за ЕУ када се представља да нас је инсистирање на европском систему вредности а не неспособност наше власти, одвело у ред за буђав хлеб“.

Без обзира на то што можемо чути охрабрујуће гласове из редова дежурних најављивача оптимизма да опозиција нема јасан програм промена и да се бави искључиво обарањем власти и то без нуђења стварне алтернативе и објашњења шта би оне предузеле након све извесније победе на изборима.

У нашој јавности се поставља и дилема да ли Демократска странка може да поврати разочаране бираче и да ли ова стожерна странка владајуће коалиције може да се тргне и последњој години мандата и окрене решавању најважнијих животних питања. Без обзира на то што можемо чути охрабрујуће гласове из редова дежурних најављивача оптимизма да опозиција нема јасан програм промена и да се бави искључиво обарањем власти и то без нуђења стварне алтернативе и објашњења шта би оне предузеле након све извесније победе на изборима. Још увек је у нашој политичкој ситуацији доминантно протестно гласање јер је жеља за променом још увек изнад стварне снаге наших странака. Безнађе у нашем друштву, и то није јединствен случај, које се може готово опипати све више се претвара у незаустављиви захтев за променама.

Шта је одговор Демократске странке на овакав све озбиљнији политички изазов. Бранећи своју владајућу позицију, она непрестано истура питање одржавања политичке стабилности као главни фактор у остваривању јединствене историјске шансе добијања кандидатуре за улазак у ЕУ и одређивање датума за отпочињање преговора. То је једини аргумент који ова странка претпоставља све упорнијим захтевима за одржавање ванредних парламентарних избора. Неизбежна Јелена Триван као универзална метафора политичке и идеолошке испразности странке коју представља својим изјавама јасно нам показује да се Демократска странка чврсто укопала у одбрану своје владајуће позиције позивајући се на то да је Србија данас стабилна демократска држава.

Чак се у изјавама функционера владајуће странке може чути да је бесмислено постављати питање ванредних парламентарних избора јер се на тај начин поткопава стабилност политичког поретка у Србији. Док лидер Уједињених региона каже да

напредњаци надиру као један безидејни цунами и то као резултат грешака и спорости владајуће коалиције, а без хитних мера које би за резултат имале запошљавање, раст стандарда и веће плате и пензије, владајућа коалиција нема шта да тражи на следећим изборима, док напредњаци с друге стране не морају ништа да ураде већ могу само да се ушетају у Владу Србије без да кажу и једну реч и без икаквог програма. Ова изјава председника странке која се налази и даље у владајућој коалицији је јасан показатељ до које је мере остварена та толико драгоцену политичку стабилност у нашем друштву на коју се толико упорно позивају све грлатији и испразнији гласоговорници владајућих странака. Како може постојати политичка стабилност у земљи у којој је највећа стопа незапослености у Европи, најниже плате у региону, велико и све раширеније сиромаштво, обављена пљачкашка приватизација, све распрострањеније разарање моралних вредности и растућа апатија и аномија у друштву. Зато је стално позивање на одржавање политичке стабилности нова идеолошко-маркетиншка мантра којом се оправдава настојање власти да се и даље скрива иза тзв. остваривања великог историјског циља добијања кандидатуре за ЕУ а да се при томе све више продубљује и заоштрава економска, социјална и друштвена криза у друштву. Али једино је важно очувати крхку политичку стабилност без обзира на то што се шири незабележена апатија, галопирајуће сиромаштво и безнађе грађана. Али зато ћемо ми чувати политичку стабилност као универзалну залог за добијање кандидатуре и отпочињање преговора који иначе могу трајати годинама.

Да ли то значи да ћемо се и тада позивати на нужност одржавања садашње владајуће политичке олигархије као јединог извесног гаранта политичке стабилности на сада неповратном путу европских интеграција. Ипак остаје и даље отворено веома важно питање да ли Демократска странка може да се тргне и поврати разочаране бираче. Верујем да не може, јер нема ни озбиљног наговештаја да је спремна да пре свега демократизује своје редове, раскине везе са представницима крупног капитала, преиспита вођење досадашње неолибералне економске политике и катастрофалне учинке приватизације, јасно се идеолошки позиционира, подстакне критички дијалог у странци и друштву, разгради партијску државу и афирмише нове политичке личности које ће имати свој дигнитет и достојанство.

Ипак, најбољи одговор на ово веома важно питање дала је Србијанка Турајлић говорећи о жутом пољу наше политике која се претвара у велику каљугу. „Они који су на власти, а пре свега Демократска странка не могу добити изборе. Али с друге стране, долазак Томе Николића и његове странке на власт био би још гори. Дакле, бира се мање зло.

Чак се у изјавама функционера владајуће странке може чути да је бесмислено постављати питање ванредних парламентарних избора јер се на тај начин поткопава

стабилност политичког поретка у Србији.

Наша трагедија јесте то што немамо прави избор јер немамо ни праву понуду. Они чак рачунају да ћемо их поново изабрати, не зато што су добри већ зато што су мање зло. То јесте страшно, али то смо ми. У оваквој ситуацији у политици ми немамо друге људе зато што је жуто поље постало толика каљуга да људи од интегритета немају снаге да у њу уђу. Србија сасвим сигурно има људи од интегритета, али они беже од овакве политике главом без обзира. Они који имају знање, стручност, политичку поткованост, схватили су да у овој каљузи немају шта да траже. Свакако да то није добро за ову државу, али то је наша стварност.“

Једно је сасвим извесно, политичка каљуга која се све више шири прерастајући у живо блато нашег друштва у којем се само још можемо заваравати да нас само одржавање наше фиктивне стабилности може одржати на површини.